

בהשוואה חמד על מסכת מגילה (דף ג ע"א) כתבנו לדון על מי שהוא מצונן. והרופא אמר לו שאם יצא מכיתו ביום גשום וקר יחלה. אבל לא יגיע לכלל סכנה. האם ילך לבית הכנסת לשמוע פרשת זכור שהיא מצוה דאורייתא, או שמא אין חיוב לקיים מצוה שכתוצאה מכך יחלה. ואעפ"י שלא יהיה בסכנה?

והבאנו שם מחלוקת הפוסקים אם הדין של מצטער פטור מהסוכה. הוא דין רק בסוכה. או דין בכל התורה כולה.

ולמעשה כתבנו שיתכן שהכל תלוי בגודל צער. שאם יש לו צער גדול שיהיה מבזבז עליה חומש מנכסיו פטור. אך אם צערו קטן, ואינו שווה לו חומש מנכסיו, חייב להתאמץ כדי לקיים המצוה.

לגבי קריאת המגילה כתבנו שם, שנחלקו הפוסקים אם במצוות שהם פירסום הנס, צריך להוציא יותר מחומש ממונו.

ויתכן עלפי מה שכתב בשו"ת מהר"ם שי"ק (סימן שלא) דבמצוות שהם פירסום הנס לפרסם כבוד ה' ית"ש. וגם להראות חשיבות ישראל, חייב למכור אפילו כסותו כדי לקיים את המצוה. עכ"ד.

לאור זאת נראה שאינו מחוייב ללכת לבית הכנסת לשמוע מקרא מגילה אם יחלה. וכן לפי המהר"ם שי"ק נראה שאף שבשביל חוב חייב לפזר כל ממונו, אבל אינו חייב לחלות בשביל לשלם חוב.

ובענינו לאדם אין סכנה. ורק יש חשש סכנה רחוק שידביק, ואולי נאמר בזה מה שכתבו התוס' בבבא קמא (דף כג ע"ב) שיותר יש לאדם ליזהר שלא יזיק מאשר שלא יזוק.

ובענינו נראה שכיון שהסכנה היא מאד רחוקה, ואין צריך לחוש לזה, ממילא אין למתפללים זכות לעכב על המתפלל שיבא לשמוע פרשת זכור וקריאת המגילה, ושומר מצוה לא ידע דבר רע.

במה דברים אמורים כשהציבור לא ידוע שהוא אמור להיות בבידוד, אבל אם הציבור יודע והם פחד גדול, אין לו רשות לבא לבית הכנסת, והדבר דומה למה שכתב רבינו החת"ס (יו"ד סימן ז) שחולה במחלת הנפילה, לא יתפלל בתוך בית הכנסת ביום כיפור, כשהנפילה מפחידה את הילדים.

לסיכום: אם ידוע לציבור שאדם זה אמור להיות בידוד לא יבא לבית הכנסת, ויצא ידי חובת זכור בפרשת כי תצא בהעל"ט.